

GeniaaL gedacht

We willen meningen horen. Meningen van ingenieurs over wat hen nauw aan het hart ligt, meningen van niet-ingenieurs over ingenieurs en ingenieuren, alles wat des mensen is, kan en mag aan bod komen. Als het maar 'uw gedacht' is, mijn gedacht.

Procrastinatie

Pffft! Wat was het weer druk vandaag. Te laat nu om nog van start te gaan met de review van dat lange artikel waarvoor ik al drie keer een aanmaning kreeg omdat de reactietijd verstreken was. Misschien moet ik nu maar wat ontspanning nemen om er morgen krachtig in te vliegen en de review in één ruk af te handelen.

Nu ja, eigenlijk had ik gisteren net dezelfde intentie. Ik kwam 's ochtends vol goede moed aan in Heverlee, zette me aan mijn bureau, scherpte twee potloden en legde het dikke manuscript voor mij. Toen kwam onverwacht mijn jongste doctorandus langs. Heel enthousiast omdat hij de vorige nacht ineens een aha-moment had beleefd: hij zag blijkbaar een doorbraak voor een probleem waar hij al een paar weken mee worstelde. Ik moet toegeven dat er inderdaad wat mogelijkheden in zaten, maar dat het voorlopig wat vage ideeën betrof. Ik beloofde hem wat literatuur door te spelen. Ik wilde dat onmiddellijk doen, niet op de lange baan schuiven.

Ik opende het iPad-scherm en zag aan het Facebookicoontje dat ik twee nieuwe berichten en een boodschap van het kalendersysteem had ontvangen. Ik hoopte op geen nieuwe vergadering. Nee, het was gelukkig pas voor volgende week.

Nu ben ik als wetenschapper erg op organisatie gesteld. Mijn bureau is letterlijk paperless. Als er al papieren liggen, dan is het in welgeordende stapeltjes op drie centimeter van de rand en gealigneerd met het bureaublad. Ik ben ook degene die aan de kassa in de supermarkt de mandjes van verschillende afmetingen, ordeloos in een wankele toren achtergelaten, mooi sorteert vooraleer ik mijn bakje in de netjes geordende stapel deponeer. En ik voel een onweerstaanbare drang om - als ik benzine tank - dat tot op een gehele euro af te ronden. Het is vreselijk als ik wat te gehaast ben en de teller plots op 60,1 springt. Ik word dan wel gedwongen, evenwel met grote tegenzin, om dat naar 61 op te hogen. Zoiets kan mijn stemming voor het daaropvolgende uur sterk beïnvloeden. Ik herinner me een bijzonder stressvolle periode in mijn leven toen alles nog veel goedkoper was en ik in dubio stond met 39,7 liter voor 795 BEF op de tellers.

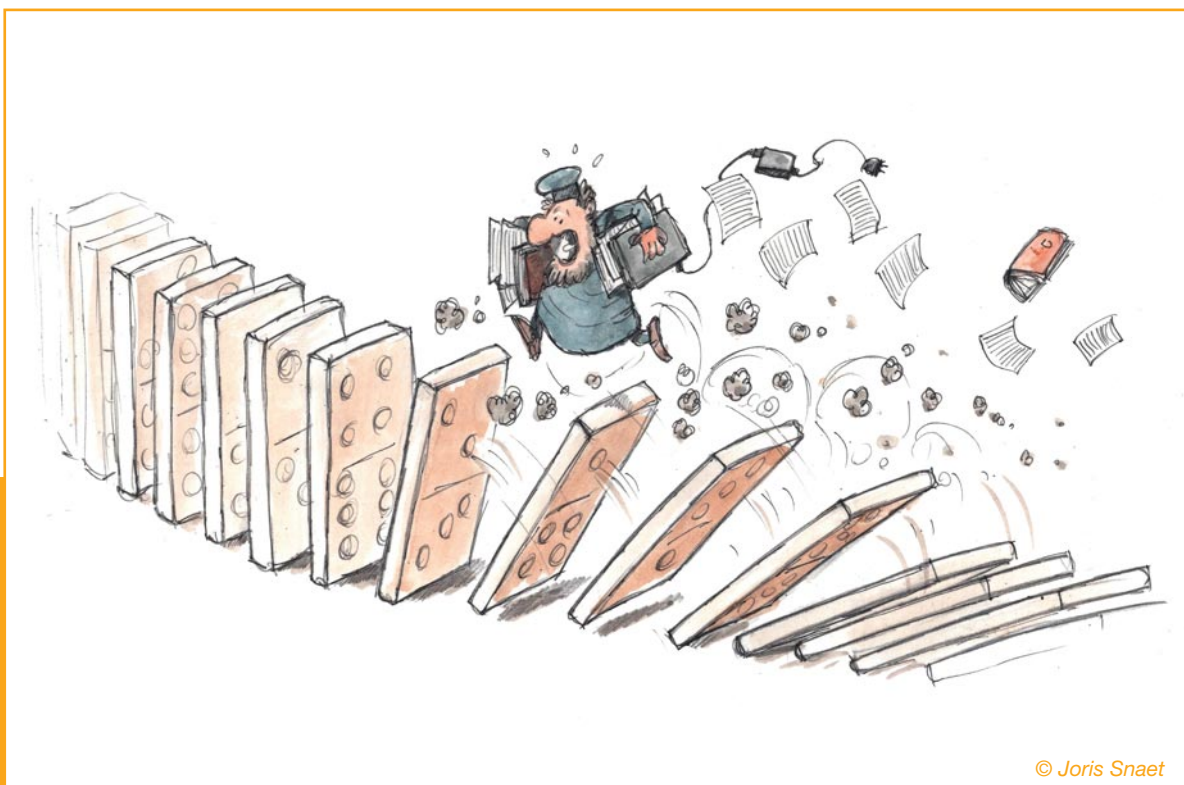
Maar goed, wat ik wil zeggen is dat ik mijn taken organiseer. Zo kwam ik automatisch door backtracking bij die twee Facebookberichten. Even kijken. Lang kon dat niet duren. Het was een advertentie en een post van de dochter. Niets bijzonders.

Die advertenties zijn toch wel vervelend. Ik moet eens opzoeken hoe ik die kan voorkomen. Facebook raadt me aan om even mijn 'privacy settings' te verifiëren. Net toen ik dat wilde doen, kwam er een e-bericht binnen met de uitnodiging dringend een doodle in te vullen voor een vergadering in de loop van volgende week. Ik opende mijn kalender en zag dat ik mezelf een memootje had gestuurd om volgende maandag een afspraak te maken met collega M om aan het projectverslag te werken. Dat moest ik dus eerst doen voor ik de doodle kon invullen.

Ik had al een paar notities voor dat verslag gemaakt. Die wilde ik even opzoeken om een inschatting te maken van de tijd nodig om het verslag te finaliseren. Ik opende daarom mijn laptop en startte het systeem. Dat vond het toen het gepaste moment om een grondige update te starten. Tijdverlies, tenzij ik van mijn logisch sequentiële planning afweek. Horror, maar het moest dan maar.

Misschien moest ik maar eerst om een koffie gaan. Dan zou ik gewoon kunnen doorwerken aan de review. Ik besloot dus om maar meteen aan te schuiven voor koffie en tegelijkertijd een broodje te kopen voor de lunch, nog een onderbreking minder. Toevallig liep ik M daar tegen het lijf en gebruikten we de filetijd voor overleg over de structuur van het rapport. Dat duurde wat langer dan ik me had voorgenomen, maar het moest toch eens gebeuren.

Toen ik terug in mijn bureau arriveerde, stond de laptop te wachten op mijn goedkeuring om een aantal dingen te installeren. Ik werd gevraagd te bevestigen dat ik de voorwaarden had gelezen en ermee akkoord ging. Mocht ik die voorwaarden gelezen hebben, dan was ik een paar dagen zoet geweest. Dus klikte ik 'voor akkoord'. Kort daarop ontving ik een gelijkwaardig bericht, maar nu ging het over privacy waar ik mij wat kieskeuriger tegenover opstel. Dus klikte ik niet op akkoord maar op 'cancel'. Prompt daarop kwam het bericht dat de

© Joris Snaet

update mislukt was. Het systeem startte zichzelf terug op en eindigde in een blue screen met de boodschap dat ik de system manager moest contacteren. Het heeft me een uurtje gekost om het systeem weer op orde te krijgen met een vorig herstel-punt. Dat dateerde van twee dagen geleden. Ik kon me niet herinneren dat ik belangrijke wijzigingen had aangebracht tijdens de laatste 48 uur. Dat was dan weer een meevaller.

Ondertussen was het niet echt meer de moeite om nog aan die review te beginnen. Misschien toch eerst het broodje nuttigen. Ik had nog maar net een grote hap genomen toen de telefoon rinkelde. Mwhamoo. Veel meer dan wat gegrom kon ik met een volle mond niet uitbrengen. Het was gelukkig moeder de vrouw die me vroeg om een brood mee te brengen op weg naar huis. No problemo.

Ik was er klaar voor en zette me weer achter het dikke manuscript. Maar waar had ik nu weer dat tweede potlood gelegd dat ik deze morgen nog geslepen had? Ik had het niet meegenomen toen ik een broodje was gaan kopen. Ik had het ook niet gebruikt bij het herstellen van de laptop. Had ik het dan verstrooid toch in mijn jaszak gestoken toen ik de koffie ging halen. Ik keek mijn zakken na, vond geen potlood maar wel een kaartje met daarop een titel en url van een boek dat ik zeker niet wou missen.

Dat kaartje moest daar al twee weken hebben gezeten. Ik zocht het boek vlug op op de computer en vond enkele links naar heel lovende besprekingen. Niet te missen dus. Ik telefoneerde naar mijn favoriete boekhandel met de vraag of het boek al beschikbaar was. Ja, maar slechts één exemplaar want het verkocht als zoete koek. Ik vroeg of ze het voor me wilden opzij leggen. Ik zou het dadelijk komen ophalen. Dat was geen probleem. Ik haastte me op de fiets naar het boeken-walhalla, waar het exemplaar inderdaad voor me klaarlag. Ik snuffelde nog even door de andere nieuwe uitgaven. De tijd vloog voorbij. Wilde ik nog een brood kopen voor de bakker uitverkocht was, dan moest ik voortmaken.

Het speelt me dat ik het artikel niet mee naar huis had genomen. Ik had vanavond anders nog met de review van start kunnen gaan. Omdat mijn dochter zich tijdens het avondeten beklaagde over het feit dat ze al die leerstof nooit geblokt kreeg tegen de examens, stelde ik haar voor zich tot de hoofdzaken te beperken.

En, toeval bestaat niet, daarnet kwam ik de toepasselijke tweet van T. Boone Picket tegen: 'When you are hunting elephants, don't get distracted chasing rabbits'. Die heb ik haar natuurlijk onmiddellijk doorgestuurd. Tsjaaa! Konijnen! 't Is een plaag.

Adhemar Bultheel

Adhemar Bultheel is professor-emeritus aan de Faculteit Ingenieurswetenschappen, verbonden aan de Afdeling Numerieke Analyse en Toegepaste Wiskunde van het Departement Computerwetenschappen.

Hij heeft jarenlang opleidingsonderdelen in de toegepaste wiskunde gedoceerd en is dan ook een vaste waarde in de herinneringen van vele alumni.

